

1.2.2 Amics i coneguts

Una opció bona i arriscada a l'hora de decidir-te amb qui compartir habitatge és compartir pis amb amics i coneguts. Diem bona perquè és la millor manera d'evitar sorpreses desagradables com anar a parar amb companys poc respectuosos, bruts, desconsiderats, que no paguin les despeses, amb qui no tinguis una bona relació personal, etc. L'opció d'anar amb un o diversos amics és dolenta perquè sovint la convivència és la manera més ràpida per trencar una amistat.

El principal consell a l'hora de marxar amb un amic o amiga a viure és avaluar com és de sòlida aquesta relació. Potser el millor és marxar a viure amb algú que coneguis des de fa temps, amb qui hagis conviscut durant curts períodes de temps (vacances, per exemple) i que conegui les teves manies, costums i que tu coneguis també les seves. I és important deixar les coses molt clares: una cosa és sortir de marxa i una altra és la convivència. Per tant, és preferible que cadascú conegui de l'altre quines coses tolera i quines no a l'hora de viure en un mateix espai.

Un cop et decideixes a viure amb un o diversos amics o amigues, ja tens una cosa guanyada: els coneixes. Per tant, no és com viure amb un desconegut. Tens molta més llibertat i seguretat de què vius amb gent amb qui pots confiar-te.

Amb els coneguts, l'experiència és similar però diferent a l'hora: jugues amb el doble avantatge que el conegut ja no és algú que ve de nou i tens aquest punt de seguretat que no et dona la persona desconeguda. Per una altra banda, l'amistat encara no existeix i es pot desenvolupar amb el temps. Per tant, no has de tenir por de què una amistat llarga es trenqui per la convivència, sinó que pots fer que aquests coneguts es converteixin en uns dels teus millors amics.

Experiències:

La Marta va néixer a Santa Coloma fa trenta anys, però es va traslladar a compartir pis amb una amiga a Barcelona. "Abans havia viscut amb dos amics més i va ser una experiència divertida, però va arribar un moment que volia tenir més una llar que un pis. Per això vaig decidir marxar a viure amb una altra persona de confiança". La Marta comenta la seva experiència passada: "Amb aquells dos amics ho fèiem tot junts: viure, sortir... L'amistat va acabar i no es va trencar per culpa de la convivència, però va ser un factor". A la seva companya de pis la va conèixer als 17 anys. "És una persona molt tranquil·la. La meva relació amb ella ha anat a millor. Abans érem amigues i ens vèiem dues vegades a l'any. Ara hi ha molta més confiança. Una cosa positiva ha estat que jo he conegut els seus amics i ella els meus i sovint sortim jo amb els seus amics i ella amb els meus. També és cert que, per la meva manera de ser, a vegades necessito passar temps sense sortir amb ella de festa per agafar una mica d'aire".

El Joan viu amb 4 amics més, tots nois. El pis on viuen ara és el segon que comparteixen tots junts. "La relació és bona amb tots en general, tot i que la convivència és més fàcil amb uns que amb d'altres", diu el Joan. "A

dos d'ells no els coneixia molt i ara he intimat més, sobretot amb un, amb qui tornaria a viure si es donés el cas. Amb un altre, segur que quan marxi no tornaré a compartir pis. És molt amic meu i ens coneixem de la mateixa colla, però per conuiu no servim”.